

Като видѣла жената да се бѣлѣ новия ржавъ,
зарадвала се много и продумала: „Боже, Боже, колко
хубаво било съ новъ ржавъ! Да ли ще съмъ жива
да му изкарамъ и другия?“

КУКУРИГУ!

Кукуригу! Кукуригу!
Цѣло село будя азъ;
Казватъ, че съмъ ималъ хубавъ —
Мелодиченъ, ясенъ гласъ;

Че обичали ме много
Работливитѣ въ селото,
Че на други укоръ строго
Съмъ нашепвалъ у леглото.

Кукуригу! Кукуригу!
Азъ съмъ селския часовникъ,
Срѣщу мързела съмъ ази
Най-голѣмия бунтовникъ.

— „Въ тенджерата да те видя!“ —
Скара ми се стрина Рада,
— „На такъвъ единъ безсрамникъ
Ножъ и тенджера се пада!“

Но защо да ѝ се сърда,
Тя е, знайте, мързелива,
Не за нея ази пѣя,
Не за туй че си поспива.

Кукуригу! Кукуригу!
Въ цѣло село моятъ гласъ
Се разнася: кукуригу!
Тази пѣсень знаа азъ!

Цв. П.

